

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Де сила, там воля!

Передплатний індекс 33545

ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧУ ВАЛЕРІЮ ЗАЛУЖНОМУ

до багатьох своїх баз – як людини, яку треба ліквідувати.

Андрій був важливою ціллю й для харківських колаборантів, зокрема з оточення зрадника Іллі Киви. Вороги України поширювали особисті дані Андрія Луб'яного – "Чорного". Він не раз отримував погрози від ворогів Української держави. Незважаючи на це, Андрій продовжував захищати Україну і висвітлювати маловідомі історичні факти боротьби українського народу проти Росії.

Під час повномасштабного вторгнення брав найактивнішу участь в обороні Харкова, у контрнаступі та звільненні Харківщини від російських окупантів. Не раз на чолі диверсійної групи здійснював бойові виходи в Луганську область.

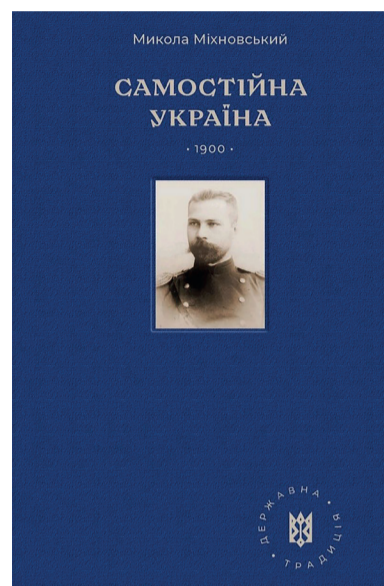
Підлеглі поважали Андрія як командира, який був з ними в першій лінії, який дбав про них. Андрій детально розробляв операції, тож його група втрат не зазнавала, а завдання виконувала. Мав безліч контузій, точну кількість назвати неможливо, тож почалися певні проблеми психологічного характеру. Діагноз: посттравматичний стресовий розлад (ПТСР). У військовому шпиталі міста Харкова в Андрія попередньо діагностували розлад пристосувальних реакцій з рекомендацією стаціонарного лікування у психіатричному відділенні.

Комбат був проінформований про необхідність лікування Андрія, проте не відправив його на ВЛК, натомість телефоном звернувся до батьків бійця з проханням прийти і забрати сина додому та лікувати далі у приватних закладах. На думку батьків, це була спроба "підставити" Андрія, спровокувати покинути частину без офіційного дозволу.

Востаннє Андрій перебував у своїй частині на початку січня 2023 року, тоді командування знову звернулося до батьків із проханням прийти забрати Андрія, адже через поганий стан здоров'я він був непридатний для виконання бойових завдань і служби загалом. Коли батьки забрали його в Харків для лікування, командування подано в розшук, не проінформовавши про це ні Андрія, ні його батьків.

Продовж. на 4 стор.

"САМОСТІЙНА УКРАЇНА": НОВЕ ВИДАННЯ

ської політичної самостійницької організації – Революційної української партії, стала програмою дій для цілого покоління, яке в 1917 р. підняло жовто-блакитне знамено Української революції. "Самостійна Україна" Миколи Міхновського запалила національне багаття в душах мільйонів українців, виплекала героїчних нащадків, борців за Українську державу.

"Самостійна Україна" стала програмою не тільки для покоління початку ХХ ст., а й для всіх наступних поколінь українського народу, бо переконливо і яскраво довела юридичне й духовне право українців на власну державність.

Цією працею надихалися воїни Українських січових стрільців, УГА, Армії УНР, "Карпатської Січі" в 1939 році, члени ОУН, воїни УПА та захисники нинішньої України, у якій точиться війна. Всі вони усвідомлювали, що Україна – це не уламок самодержавної Росії чи СРСР, у чому століттями намагалася переконати брехлива російська пропаганда, а могутня і красива нація, яка бореться за національне визволення.

Книжку було представлено від час вечора пам'яті Миколи Міхновського, який відбувся 31 березня в Києво-Могилянській академії.

Значну частину накладу буде розповсюджено серед нашого війська, тож, купуючи книгу для себе, знайте, що це один примірник йде до ЗСУ на безоплатній основі.

Ціна 300 грн. Придбати тут: <http://otamania.in.ua>

Шановний пане Головнокомандувачу! Ми, громадяни України, вимушені звернутися до Вас, бо прагнемо захистити честь нашого друга, побратима, добровольця Андрія Луб'яного – "Чорного", військовослужбовця 92-ї ОМБр ім. Івана Сірка.

люції гідності. Неодноразово брав участь у фізичному протистоянні з ворогами України.

Андрій не тільки хоробрий козак, а ще й дослідник Визвольного руху. Він автор багатьох публікацій про діячів Визвольного руху.

З квітня 2014 р. він – доброволець у добровольчому підрозділі "Київ-2". Потім служив у 92-й ОМБр імені кошового отамана Івана Сірка, 10-й Окремії гірсько-штурмовій бригаді, 72-й ОМБр імені Чорних запорожців.

Мріяв здобути військову освіту. Вважав, що офіцером має бути той, хто володіє практичним досвідом фронтівника. Вступив до Військового інституту танкових військ НТУ "ХПІ". Проте через загрозу початку повномасштабної війни забрав документи і підписав контракт із ЗСУ. Повернувся на службу до 92-ї ОМБр.

Андрій Луб'яний – козак Історичного клубу "Холодний Яр". За своєю принципово антирадянську та антиросійську позицію і військову звиятку росіяни занесли його ім'я

Андрій Луб'яний – правник повстанця Чорного лісу і Холодного Яру, який боровся проти російських окупантів на початку 1920-х під проводом отамана Мефодія Голика – "Залізняка". Це відіграло важливу роль у його становленні як патріота України, її захисника. Він і взяв собі псевдо "Чорний", бо його прадід – повстанець Чорного лісу.

З юних літ Андрій захищав Батьківщину – у численних фізичних протистояннях із сепаратистами, колаборантами, русифікаторами, яких у Харкові аж кишло. Він діяв у лавах організації "Патріот України", яка згодом переросла в батальйон (а потім полк) "Азов".

Андрій Луб'яний – давній член ВО "Свобода", її співтворець на Харківщині. Активний учасник Рево-

ВОЯКИ

Пам'яті Василя Тютюньника

Хай нерухомо ми стоїм
Чекаючи страшного знаку,
Так сотня крізь гарматний дим
Готується зустріти атаку,
Просвердлюючи зором даль
І нашорошуючи ухо,
Аж заговорить лота сталь
І завирує завірюха.

Уста затиснуті – горять,
Заціплені – скреготучь зуби,
Та в пурпуровім часі згуби
Рука не змучиться карати!
Набряклий м'язень не тремтить:
Так в кулеметі, пружно-звинна,
Чекає на останню мить
Замком затиснена пружина.

Євген МАЛАНЮК, 8 січня 1931 р.

МЕМОРІАЛ КОЗАКАМ-ДОБРОВОЛЬЦЯМ

27-ті вшанування героїв Холодного Яру відбудуться 17 – 18 червня 2023 року. Центральною подією вшанування стане відкриття на найвищій тощі Холодного Яру, на Мотриному городищі, Меморіалу козакам-добровольцям, які загинули в боротьбі за Українську державу, – Олега Куцину – "Куму" ("Карпатська Січ"), Андрієві Жованику – "Татарину" (5-й Легіон), Герою України Дмитрові Коцюбайлу – "Да Вінчі" (ДУК "Правий сектор" і 67-ма ОМБр), Герою України Тарасові Бобаничу – "Хаммеру" (ДУК "Правий сектор").

А на Покрову плануємо поставити пам'ятники Юрієві Дадаку – "Руфу" (24-та ОМБр ім. Короля Данила), Олексієві Рубцову – "Солдату" ("Азов", "Карпатська Січ", 72-ма ОМБр ім. Чорних запорожців, Legio V), та черкашанам – воякові 72-ї ОМБр Олександрові Собченку, Павлові Собку (118-го батальйон тероборони), Євгенові Войцехівському – "Чеху" ("Айдар") та іншим героям.

"Фрайкор" на Покрову запланував відкрити пам'ятник на могилі свого командира – Героя України Георгія Тарасенка.

У період 23 березня – 7 квітня на пам'ятник Олександрові померли Юрієм Володимир – 50 грн, Бойчук Надія, Котелко Аліна – по 100 грн, Ріпчанський Володимир, Ульяновська Маріяна, Мельник Мирослав, Костякін Сергій – по 200 грн, Купріянець Тетяна, Ковач Юрій – 300 грн, Вовкогон Володимир, Михайловська Вікторія – 500 грн, Домбровський Олек-

сандр, Коваль Михайло, Теліженко Микола, Шепель Володимир, Терещенко Анатолій – по 1000 грн, Корнійчук Святослав – 1488 грн, Колоша Дмитро – 1500 грн, Антип Анатолій – 2000 грн, Юринець Людмила, Гавришишин Ігор – 5000 грн, невідомі жертводавці – 55,72 грн, 497,5 грн, невідомий жертводавець із м. Знамянки – 893,51 грн, невідомі жертводавці із м. Рокитного – 993,01 грн. Зібрано на вечорі пам'яті Миколи Міхновського 21000 грн.

У період 8 квітня – 28 квітня склали пожертви: Коростіна Валентина – 100 грн, Щеглюк Петро, Клоковський Мирослав, Гоголя Марина – по 200 грн, Беднарчик Тарас, Головата Ганна, Добродеев Геннадій, Сметанський Ігор – по 300 грн, Тітарчук Микола, Жадан Тетяна, Щербина Іванна, Серета Марія – по 500 грн, Легоняк Богдан, Сиротюк Юрій, Рак Валерій, Лисий Іван, Ботнар Юрій, Слободянюк Сергій – по 1000 грн, Жеребух Юрій-Діонісій – 1492,5 грн, Зетченко Валерій – 3000 грн, Голубовський Володимир – 3650 грн, Лелекач Томаш, Сич Олександр, Чепіга Сергій – по 5000 грн, а також невідомі благодійники – 79,6 грн, 200 грн, 248,75 грн, 500 грн і невідомий благодійник із с. Рокитного – 993,01 грн.

Станом на 28 квітня 2023 р. на пам'ятник Олександрові Куцину, командирові 49-го батальйону ЗСУ "Карпатська Січ", 1-му віцепрезиденту Історичного клубу "Холодний Яр", та оформлення Меморіалу козакам-добровольцям зібрано 210856,21 грн.

На меморіальних знаках будуть викарбовані слова героїв: "Щоб перемогти, мусимо перенести війну на територію РФ". Олег КУЦІН. "Загинув в бою за Україну – це честь та привілей". Андрій ЖОВАНІК. "Вистоймо, переберемо та виберемо їх з усіх українських земель та переможемо!". "ДА ВІНЧІ". "З ворогом не має бути жодних домовленостей. Наш шлях – жорстка і безкомпромісна боротьба". Тарас "ХАММЕР".

Автори меморіалу – скульптор Ігор Семак та архітектор Олександр Бучацький.

Хто має намір долучитися до справи увічнення героїв, може це зробити за реквізитами: ПриватБанк, 4731 2196 4692 0573, Оксана Герасимюк (секретарка проекту); PayPal (Романа Ковалья): kovalroman1@gmail.com

Щиро дякуємо всім жертводавцям! Козакам-добровольцям слава!

Роман КОВАЛЬ, Леся ОСТРОВСЬКА, Богдан ЛЕГОНЯК, співголови оргкомітету побудови Меморіалу козакам-добровольцям у Холодному Яру

28 квітня 2023 р.
На світлинах – образи Олега Куцина, Андрія Жованика, "Да Вінчі" і Тараса "Хаммера", втілені в горельєфах, які будуть встановлені на Меморіалі козакам-добровольцям. Роботи відлиті, але ще композиційно не завершені. Образ "Хаммера" ще не тонований.

МІХНОВСЬКИЙ ПРОДОВЖУЄ БОРОТЬБУ

У НАРОДИЧІ ДО ВОЯКІВ

31 березня 2023 р., після вечора пам'яті Міхновського, до мене підійшла незнайома жінка, взяла мої руки і схвилювано сказала українською: «Я етнічна росіянка з Донецька. Я сьогодні отримала щеплення і «за», і «проти». Сьогодні я вперше відчула себе українською націоналісткою»...

Вечір пам'яті Миколи Міхновського почався з «пісні трембіт» Тараса Компаніченка і Северина Данилейка. Це було вітання від гір Карпатських горам Кавказу... Це було нагадування нам про імперативну мрію Миколи Міхновського: «Одна, єдина, нероздільна, вільна, самостійна Україна від Карпатів аж по Кавказ». І одразу «Хорей Козацька» виконала величаву пісню «Од синього Дону до сивих Карпат» (музика січового стрільця Михайла Гайворонського).

Від синього Дону до сивих Карпат
Одна нероздільна родина
Без рабства, без панства, насильства і грат –
Вільна незалежна Україна!

Президент НАУКМА Сергій Квіт, співорганізатор вшанування з нагоди 150-ліття Миколи Міхновського, відзначив епохальне значення «Самостійної України» Міхновського для модерного самоусвідомлення української нації (модерна нація – це та, що має власну державу), подальшого розвитку Українського визвольного руху і політичної культури. Він розповів про архівні знахідки, що стосуються Міхновського, його видавничу діяльність та потребу збереження його пам'яті.

Історик Юрій Юзич представив книгу «Микола Міхновський. Спогади, свідчення, документи», яку він створив разом з Романом Ковалем. У нашому виданні, сказав історик, опубліковано 26 текстів, які належать перу Міхновського. З них 12 оприлюднюються вперше. «А ще, – зазначив Юзич, – ми встановили авторство Міхновського 5 текстів, які раніше не пов'язувалися з ним. Творча спадщина Міхновського, яка досі вимірювалася приблизно 45 текстами, збільшена на 17 текстів (тобто на третину)». У книзі «Микола Міхновський» опубліковано також 56 спогадів про Міхновського, з яких 17 уперше публікуються в Самостійній Україні. А ще вперше оприлюднено 113 газетних згадок про Міхновського. У нашій книжці, – продовжував Юрій Юзич, – Міхновський постає і як захисник української мови. Про це, зокрема, свідчить телеграма прем'єру Російської імперії Сергієві Вітте із закликом скасувати Емський указ. Окрім Міхновського, підписи поставили представники харківської інтелігенції – професори, інженери, учителі, лікарі, правники, архітектори, громадські діячі, серед них не тільки українці, а й євреї та росіяни. Майже 100 підписів! Заява справила враження. Граф Вітте телеграфом відповів, що «закон 1876 року буде анульований». Урешті, Емський указ утратив чинність!

Голова партії «Народовладдя» Юрій Левченко наголосив на тому, що чільне місце в ідеологічній спадщині Миколи Міхновського посідають ідеї боротьби за соціальне визволення та розбудови соціально справедливої держави. У 1902 р. він заснував Українську народну партію, яка задекларувала, що метою її діяльності є «Одна, єдина, неподільна, від Карпат аж до Кавказу самостійна, вільна, демократична Україна – республіка робочих людей». Це була перша українська політична сила, яка чітко окреслила необхідність розбудови незалежної і соціально справедливої України. Юрій Левченко наголосив на прикінцевому пункті програми: «Самостійна Україна буде республікою вільних

людей, свободних від гніту і експлуатації, республікою людей свободної праці». Микола Міхновський розглядав боротьбу за національне визволення та за соціальну справедливість як одне нерозривне ціле, як органічну єдність, наголосив Юрій Левченко.

Ініціатор і ведучий вшанування Роман Коваль, представляючи наступного промовця, наголосив, що з Максимом Коляденком за неповний рік видали три книги: «Коростишів у боротьбі за УНР», 2-ге видання книги «Микола Міхновський. Спогади, свідчення, документи» (у Видавництві Марка Мельника) і «Самостійну Україну», яка зобликала світ 28 березня у видавництві «Наш формат».

Максим Коляденко, представник фонду «Глорі Юей», співорганізатор академії на честь Миколи Міхновського, поділився планами видати його «Самостійну Україну» англійською, іспанською, німецькою та арабською мовами.

Промовляв і голова ГО «Український студент» Святослав Сиротюк, який у лютому 2022 р., ще на маючі 18 літ, взяв до рук зброю, щоб захистити Київ – столицю Самостійної України. Він закликав ректора Могиланки, де навчається, заснувати студію з вивчення спадщини Міхновського і Дмитра Донцова.

Підбиваючи підсумки академії на честь Міхновського, Роман Коваль сказав, що Міхновський з найменше від 1906 р. домагався автокефалії Української православної церкви зі своїм патріархом на чолі. «А її ще не існувало!» Домагання автокефалії Української православної церкви Міхновський із завзяттям проповідував і на мітингах навесні 1917 року. «Патріарха українського нам треба!» – громовим голосом казав він на мітингу на Софійській площі. Промовець закликав Православну церкву України вшанувати Міхновського.

«Микола Міхновський вороже ставився до Росії, – сказав Роман Коваль, – Росії будь-якої: самодержавної, ліберальної чи більшовицької. Сьогодні б його підтримали мільйони українців. Але тоді, у 1917-му, проти нього спільно виступили Грушевський, Винниченко і Петлюра. Вони готувалися до миру з Росією, а Міхновський готувався до війни з нею. У 1917 р. він і його полуботківський клуб мали своїх агентів у ворожих середовищах. Іхній інформатор «був вшанований при ставці Головнокомандуючого й подавав дуже цікаві й важливі відомості». Інформатори Товариства ім. Полуботка уважно прислуховувались і в середовищі Всеросійського союзу солдатських і робітничих депутатів у Петрограді. Інформатори «Освідомчої служби» Товариства ім. гетьмана Полуботка працювали й у канцелярії військового міністерства Тимчасового уряду Росії. Наші агенти своєчасно повідомляли про антиукраїнські плани Тутан-Барановського і Керенського. Сподіваємося, що й тепер наші розвідники працюють у московських штабах». На ці слова публіка відповіла щирими оплесками. А людей прийшло чимало – понад пів тисячі!

«Найбільшою заслугою Міхновського, – сказав Сергій Шемет, – було надання великого творчого розмаху українським національним почуванням». І це правда: твори Міхновського запалили національне багаття в душах мільйонів українців, виплекали героїчне покоління 1917 – 1920-х років. Його заповіт – Самостійна Україна! – дійшов і до нас – на початку 1990-х! Дійшов і до «нових молоді», які нині, у ці хвилини, зі зброєю в руках боронять Самостійну Україну Миколи Міхновського.

Вечір пам'яті перетворився на величне українське свято. Цьому сприяли виступи легендарних музикантів – Тараса Компаніченка, Сергій Васи-

люка і Василя Лютого, військовослужбовців ЗСУ! А також лірника Михайла Гречкина і кобзаря Святослава Силенка, учасників оборони Києва в лютому – березні 2022 року.

Люди не раз вставали і стоячи підспівували музикантам. Зокрема так було, коли наприкінці 1-ї частини вечора лідер гурту «Гінь Сонця» Сергій Василук виконав гімн ОУН «Зродились ми великої години» (сл. Олесь Бабія, муз. Омеляна Нижанківського).

«Кожен рядок гімну ОУН так пає до біографії Миколи Міхновського, – зауважив Роман Коваль. – І до покоління борців, які він виплекав! «А хто борець, той здобуває світ!» – Міхновський ніби звертається до нинішнього покоління борців. А слова «Соборна Українська держава, вільна й міцна від Сяну по Кавказ» – це ж поетичний переказ гасла-мрії Міхновського».

Апофеозом вшанування Міхновського став виступ «Хорей Козацької», яка заспівала на шану великому українцеві пісні Української революції доби УНР. «Хорей Козацька» в складі Максима Бережнюка, Ярослава Криська, Северина Данилейка, Святослава Силенка під орудою Тараса Компаніченка (звукорежисер Анатолій Сорока) не раз піднімала зал до спільного співу!

150-літній ювілей Миколи Міхновського було відзначено на високому емоційному, інтелектуальному та мистецькому рівнях – із запалом та любов'ю! Юрій Юзич порівняв атмосферу в залі з радісно-революційною атмосферою початку 1990-х.

На вечорі розкошувала й делегація Академії патрульної поліції, яку сформував козак Історичного клубу «Холодний Яр» капітан Максим Лободзінський. Ось його враження: «Мої вихованці були в захваті від усього побаченого та почутого. Особливо приємно було їм підспівувати пісні, які ми в академії теж часто співаємо».

А Міла Дика у ФБ прокоментувала: «Коли я відправила своєму куму-іспанцю фото з поліцейськими на вечорі й сказала, що поліція на цьому заході не як охоронці, а як повага до націоналіста Миколи Міхновського і до руху націоналістів загалом, він мені не повірив. Довелося перекопувати, що я знаю їхнього лідера саме як націоналіста, стежу за ним у фейсбуці».

Наприкінці вечора до Романа Ковалю підійшла директорка Культурно-мистецького центру Києво-Могилянської академії Владислава Осьмак, яка у всьому сприяла в проведенні вшанування, і щиро сказала: «Дякую вам, пане Романо, що цей чудовий вечір ви провели в нашому закладі!» Висока оцінка!

А дівчинка Аня, одинадцятилітня дочка Ілани Гайдук-Кучерук, після вечора сказала мамі, козачці Історичного клубу «Холодний Яр»: «Мамо, якщо не зможете мені подарувати на день народження новий телефон або графічний планшет, то подаруйте мені чашку із заповідями Міхновського».

Україна буде!
І ще. На вечорі зібрано 41850 грн, половина піде на пам'ятник Куцину, половина – на підтримку 43-ї Окремої артилерійської бригади імені гетьмана Тараса Трисяла.

Організатори свята – Історичний клуб «Холодний Яр» (ініціатор), Національний університет «Києво-Могилянська академія», ГО «Український студент», партія «Народовладдя», УБН, Видавництво Марка Мельника та Благодійний фонд «GloryUA».

Миколи Міхновському слава!
Історичний клуб «Холодний Яр»
На світліні – Максим Бережнюк, Ярослав Крисько, Роман Коваль, Тарас Компаніченко, Северин Данилейко і Святослав Силенко. Київ, 31 березня 2023 р.

Юлія Шевчук, військовослужбовиця однієї з частин, що дислокується в околицях селища Народичів, запросила мене представити книжку «Житомирщина в боротьбі». У дорогу я запросив кобзаря Святослава Силенка та Оксану Герасимюк – директорку видавництва Марка Мельника.

Зустріч відбулася 23 квітня в Народичському будинку культури. Зала затишна, світла і тепла. Зібралися в ній майже сотня військовослужбовців славної нашої тероборони, переважно вихідці із Житомира і Житомирщини.

Я розповів про антиросійське повстання в Народичах у січні 1919 року, про славног житомирського отамана Петра Филоненка, про сотника Армії УНР Митрофана Гроха з Народичів, якого росіяни розстріляли в м-ку Базарі 23 листопада 1921 р., про отамана Лисцю (Олександра Цюпу), який діяв у Радомишльському та Коростенському повітах, – оточений більшовиками, він, не бажуючи здаватися, вибрав смерть у вогні.

«Біографії героїчній книжці – Соколовських, Филоненка, Олесь Козиря-Зірки, – сказав я, – це суцільний кривавий детектив, у якому рішуча ідея меншості не раз перемагала численнішого ворога».

Славної пам'яті краєзнавець Володимир Святенко в рецензії на книгу зазначив, що житомирян у ній «представлено національним ідеалом українства».

Книга «Житомирщина в боротьбі» викликала цікавість у вояків – усі 20 примірників, які я взяв із собою, розкупили за кілька хвилин, багато вояків ще питали про неї, тож я пошкодував, що не взяв більше. Придбали й чимало інших книг – а вибір був широкий.

Оксана Герасимюк, представивши книги видавництва Марка Мельника, подарувала їх для бібліотеки Народичської селищної бібліотеки, прочитала доповідь про злочин росіян у м-ку Базарі в листопаді 1921 року. Тоді за два дні було розстріляно 360 козаків і старшин Армії УНР.

Під час презентації кобзар Святослав Силенко чудово виконав пісні «Буде нам з тобою що згадати», «Про Марусю Соколовську», «А вже років двісті...» (сл. Анатолія Свидницького, муз. із с. Вороньків, у записах Валерія Гладунця), «Як на нашій Україні» (про перемогу над більшовиками), «В Чорне море кров Дніпром течє». Щирі оплески показали, що воякам такі пісні до душі.

А тепла зустріч могла і не відбутися, бо коли ми вже майже приїхали в Народичі, з'ясувалося, що міст через річку Уж зруйновано... І військовослужбовці з Галичини, які чергували на посту, вже відправили нас назад, в об'їзд на Коростень і далі, а це дві години їзди... Виручив військовослужбовець «Добер». Він мив машину біля поста. Почувши нашу розмову, телефоном викликав зі своєї частини вантажівку, щоб нас перевезла через понтонний міст. Поки ми її чекали, Святослав Силенко виконав перед військовослужбовцями понтонного батальйону (всі родом із Самбірщини) козацьку жартівливу пісню із записів Дмитра

Яворницького «Славні хлопці-запрожці», пісню про Олеську Довбуша «Ой попід гай зелененький», а ще пісню Романа Купчинського «Чи то грим гримить» (про дивізію «Галичина»), «Пісню про Марусю Соколовську» і пісню з репертуару Тараса Компаніченка «Із-за гори високої (про перехід за Збруч і здобуття Києва» (сл. Романа Купчинського та Левка Лепкого). Особливо припала до серця галичан знайома з дитинства пісня про Олеську Довбуша, яку вони гарно підспівали.

Наприкінці презентації я запропонував її організаторці Юлії Шевчук стати козачкою Історичного клубу «Холодний Яр», і вона радісно погодилася. Щиро сказала, що давно мріяла про це. Радіємо й ми!

Козакам і козачкам слава! Працюємо далі!
Роман КОВАЛЬ, Історичний клуб «Холодний Яр»
На світліні – Святослав Силенко, Роман Коваль та Юлія Шевчук.

КОЗАК ІВАН ПЕЛЕЩУК

ІВАН ВОЛОДИМИРОВИЧ ПЕЛЕЩУК, КОЗАК ІСТОРИЧНОГО КЛУБУ «ХОЛОДНИЙ ЯР», ПОМЕР У ТРАВНІ 2022 Р. ВІД СЕРДЕЧНОГО НАПАДУ. НА ПАМ'ЯТЬ ПРО НЬОГО ПУБЛІКУЄ РОЗДІЛ ІЗ КНИГИ «СТО ОБЛИЧ САМОСТІЙНОЇ УКРАЇНИ»

Хоча клавдійський козак Іван Пелешук і ходить на лекції Василя Яременка, та не погоджується з тезою, яку той наполегливо пропагує.

– Не будьте ніколи категоричними, – каже авторитетно професор. І тут піднімається Іван Пелешук та випалює:

– Я незгодний з вами, скільки б разів ви не повторювали! До ворога я завжди буду категоричний!

І згадується епізод із часів Визвольної боротьби 1917 – 1920-х років. Коли командир панцерного

потяга «Помста» перекопував підлеглих, що не по-козачки вбивати обеззброєного, підхорунжкий Київ Чекіра запально відповів: «Зрадника не шкодуватиму й тоді, коли він не тільки що буде обеззброєний, але й тоді, коли він без ніг буде лежати і хоч трошки буде живий».

І Пелешук, і Чекіра щирі у своїх почуттях. Це брати Шевченкового Яреми. Вони хоробрі, запальні й запеклі. Їх вогонь не пече. Хоч і мали рацію пан полковник і пан професор, але й ці хлопці не помилилися.

Пелешук і Чекіра – надійні товариші. Яків – один з моїх улюблених героїв Визвольної боротьби 1917 – 1920-х років, а Іван – учасник боротьби в інший період – кінця ХХ – початку ХХІ століття. Їх розділила епоха, але якби поталанило зустрітися, то б потоваришували міцно.

Яків Чекіра вже ступив за межі вічності, а Іванів Пелешук живі – тільки пів віку. І я від імені Історичного клубу «Холодний Яр» та редакції газети «Незборима нація» щиро здоров'я надійного товариша, незборимого українця Івана Пелешука з полуднем віку і бажаю далі працювати на горі ворогам і на пожиток Батьківщини.

Нехай наша правда перемагає!
Роман КОВАЛЬ

ДОРОГІ ТІНІ МИНУЛОГО

Наприкінці 1940-х року, в Німеччині, Валентин Сім'янів мав шість зустрічей з командармом Михайлом Омеляновичем-Павленком.

Згадували Зимовий похід...
На прохання командувача армії Валентин і почав записувати спогади.

Писав – і перед ним знову ожили побратими. Встав із могили Михайло Звоник, який під час звільнення Тульчина на початку травня 1920 року дістав чотири кулі – “за всіх нас”. Встали богданівці Рясич, Гриць Українець, Шапар, Терешко, Балакшій, Ярмак, хорунжий Бубон, поручник Шенгур, підвелися й інші товариші, обтрушуючи землю... І сотенний 4-ї сотні полку Чорних запорожців Гриць Бурба, який водив козаків в атаку легко та бравурно.

Згадав Валентин і медсестру Анет із відділу поворотного тифу, яка сховала його зброю і одяг – щоб більшовикам не дісталися. І лікарів Шапіро та Чекардековича з Тираспольського військового шпиталю. І медсестру Марію з відділу плямистого тифу, з якою подружилися, а як набрався сил, то і кохалися...

Грюкав чобітьми в пам'ять і червоний командир Тираспольського охоронного батальйону Агеев. Він мав “вигляд не так командирський, як кацапський”, – писав Валентин у “Спогадах богданівця”, – [і] часто розвічував огонь ненависті в [моїх] очах, і ніж (...) сам розкривався в кишені”.

Пригадав Валентин і більшовицькі облави на залізничних станціях, немилосердну кацапську лайку, й оте: “Все ви, словочі, патерялі документи”.

Споминав вдячно й добру, хоч і язикату, тітку Настю з-під Козятина, яка виявила до нього стільки тепла (“Тіточко Насте! Оце, пишучи, пересилаю Вам через океан мою щирю подяку і не забуду Вашої доброти ніколи”).

Пригадав і вдову, в якій зупинився з товаришами на нічліг, та її чотирьох дочок, які разом із матір'ю навчилися стріляти з обріза – щоби боронитися від напасників.

Згадав і балакучу Сару, з якою, обійнявшись, їхали у Бердичів на відкритій платформі товарняка. І вона, в холод, розстібнула свій козушок і пригорнула його, завошивленого, до себе – щоб не задубив на морозі.

А хіба забудеш сповненого надій богданівця, з яким шукали рідну частину восени 1919 року? Юнак, незважаючи на трагічний стан рідного війська, не захотів повертатися додому, хоч і минав рідні околиці.

Дістав із пам'яті Сім'янів і дорогої образ Юрія Городнянина, який впросив у нього липову посвідку про звільнення з 45-ї советської дивізії. А ось і товариш Степан, який під Вознесенськом, зіскочивши з кобили Кукли та узявши рушницю за люфу, гатив прикладом, як довбнею, по кацапських головах.

Згадав Валентин і записання з цілуванням шаблі – козаки клялися виконувати накази свого командира, навіть якщо вони будуть звернені проти них самих, лиш би не проти України.

І ніби знову гледи Чорне море, а згодом Дністер, а давно-давно – свій рідний ставок Риштівково та річку дитинства Бурлук, а ще – велику річку Бустаки на Ананьївщині. Такий у нього був звичай: пестити хвилі річок і мріяти. А Дніпро в Києві він гледи “з особливою гордістю й почуттям приєднання до української вічності”.

А яке радісне тепло розливалось по тілу, коли селяни Волині та Київщини лядали більшовиків!

Відтворював у пам'яті – і перед його внутрішнім зором (і нашим також!) оживали побратими. Он Андрій Пасько, який чомусь носив не шапку з голубим шликом, як усі богданівці, а кашкет Лубенського полку, з блакитним верхом і жовтим низом. А ось Василь Бушанський несподівано навів рушницю на дезертира Івана Михайловича, який грозив застрелити Сім'янівця.

– Ти, камфора, положи рушницю! – коротко кинув Бушанський.

“Василь не любив жартувати, – це добре знали всі. Знав це й Іван Михайлович...”

Сім'янів писав, ніби розглядаючи “старий альбом із повожливими, вилінялими фотографіями”. Вони зберегли тільки тинь дорогих облич, “а зворушували до глибини душі”. Найбільше хвилювало, що “того вже ніколи не пережити. Вже не підємо в огонь один за одного. Вже не поділимося з товаришем своїми останніми набоями, щоб і він мав теж чим захиститися”.

Не забув Валентин і своїх друзів-коней – гарячого Дончака і англо-араба Ерота, найкращого коня в богданівській сотні: з білою зіркою, у білих панчішках. Був він прекрасним виїжджений, розумний, з “усіма гарними прикметами його шляхетної раси”. Обидва були з гарячою кров'ю і не раз давали Валентину відчуття, “як лоскоче вітер у шаленому бігу”. Обидва “вміли відчутти екстазу і радість боротьби”. Обидва загинули в боях.

Після них була шкапина, клички якої Валентин навіть не згадавав. А потім у його життя увійшов Мудей, кінч невичерпної витривалості, який навіть за малого фуражу, “а іноді лише на одній водичці”, творив дива. І він згинув від більшовицької кулі – в Бурштині влітку 1920 року.

Валентин – “із крові і кости кіннотник” – пізнав радість дружби з конем відповідної йому вдачі. З добрим конем зростає певність себе, казав він, “а з нею – і повага” в товаристві. А без коня гріш ціна козакові в базарний день. Так стверджував Валентин Сім'янів, із походження селянин, якого показав Українська революція.

“І чим би я виправдав своє життя, коли б добра доля не дала мені того козакування”, – до такого висновку прийшов богданівець на схилку віку.

Вічна пам'ять тим, для кого війна за волю Україну була радісним обов'язком.

Роман КОВАЛЬ
З книги “Сто історій Визвольної війни”

“ЗРОБИВ МІНУС 500 ОКУПАНТІВ”

23-річний український воїн “Скиба” за рік війни гранатами з квадрокоптера знищив та поранив близько 500 російських солдатів – і не на словах, а на відео. Кожного дня дрони козака “Скиби” з 10-ї гірсько-штурмової бригади літають на розвідку, корегування та ураження. Він витратив десятки скриньок гранат.

У 10-й бригаді робота операторів дронів організована на високому рівні. “Скиба” шукає нових бійців у свою команду, йому потрібні люди, які хочуть навчитися керувати дроном, які хочуть знайти на фронті надійних побратимів.

Юрій БУТУСОВ

...Цей контужений обрій озирючи з-під повік,

Повертаючись цілим із лютого бою,
Через білий світ навпростець іде

чоловік

І розмовляє з Богом, ніби з собою.
Серед усього світу, спаленого на димі,
Я люблю, каже, що долю в її іронії –
Бо що б там не сталося, але ми

Перед нею роззброєні й безборонні.
Боже великий, милостивий,

всезбагий,
Не маючи звички про щось благодати,
Уперше благаю: нехай усі вороги
Доживуть до нашої люті відлітати.
Нехай не спіткає нікого фатальний

фарт,
Нехай оминають їх випадкові міни.
У мене для них заготовано сотні кар,
Що мають дістати усіх неодмінно.
Відригнувши будь-яку етику чи

мораль

І безкінечну мильсть Твою ібучу,
Я нагадаю усім ім про “Азовсталь”
І влаштую кожному персональну Бучу.
Ця війна, добрий Боже, – мій

смертний гріх,
Бо я вже ніколи нікому з них не

пробачу,
Що та жінка, від якої земля з-під ніг,
Так довго мене чекає і гірко плаче.
Хай навіть не буде, каже, воля Твоя,
Я нагодую кожного цюже землею,
Найперше, мій Боже, за те, що я

Так і не встиг навчитися бути з нею.
І що вона в мене вірить більше, ніж я
б зумів,

Ніж велять усі твої біблії і корани,
І що мені з нею брачне потрібних слів,
Ніби гарячої крові смертельно

пораненому.
І тому – Ти чуєш? – усе, що Ти

предрикав,
Я поклав у окопи на мерзлий бруствер.
Ось тобі, каже, Боже, моя рука,
Що не здригнеться ніколи і не

відпустить.
І скільки б ще не лягали у Твій переліг
Ці роки, з мене видерті і на клапті

подерті,
Я не втомлюся мститися за усіх своїх
І ту жінку, що чекатиме навіть по

смерті.

Олексій БИХ

ЮРІЙ АНДРІЙОВИЧ МОРОЗ-“ЛЮТИЙ”

(9.09.1975, КИЇВЩИНА – 16.04.2023, ДОНЕЦЬКА ОБЛ.)

23 квітня провели з Майдану в останню дорогу Юрія Мороза, молодшого сержанта Сил тероборони ЗСУ, члена СНУМу, СУМу, козака Історичного клубу “Холодний Яр”, члена-засновника Військово-історичного клубу “Самостійна Україна”.

Юрко загинув під Соледаром, на Донбасі. Батько Андрій змалечку виховував його як патріота України, антикомуніста. Юрко, хоч за натурою був спокійний і маломовний, брав участь у багатьох ризикованих заходах СНУМу на початку 1990-х. Тоді це була найбойовитіша антимосковська організація. Пізніше як інструктор брав активну участь у Всеукраїнській військово-патріотичній грі “Сокіл” (“Джур”).

З початком Революції гідності став до лав 4-ї козацької сотні Самооборони Майдану. У 2014 р. добровольцем пішов до ЗСУ, попри те що мав звільнення від військової служби за станом здоров'я. Брав участь у боях на Світлодарській дузі. Демобілізувався у 2015 році. На початку повномасштабного вторгнення Росії Юрій знову взяв до рук зброю...

Попрощатися прийшло, на жаль, небагато людей, та все ж сотня добрих людей була. Серед них я помітив голову ОУН Богдана Червака, Павла Подобеда, Ростислава Мартинюка та Андрія Ковальова з “Героїки”, Лесю Козенко, Володимира Гонського, мою земляку Олю з Горлівки... На жаль, ця сума історична подія не викликала інтересу ЗМІ – жодна телекамера не зафіксувала цієї трагічної події...

Олег Слабоспицький розповів про життя Юрія Мороза, а греко-католицький священник прочитав молитву і теж промовив слово. На жаль, він не сказав головного – що ховають козака... А от батько Андрій не забув цього сказати, бо змалечку виховував сина козаком, мріяв про те, що він стане захисником Самостійної України.

Я теж мав намір сказати прощальне слово, але виступи від громадськості чомусь не були заплановані. Тож напишу тут, що маю на серці...

“Ой умер козак...” – саме цю пісню проспівав би кобзар Василь Литвин, який був з нами... Торік полягли козаки Історичного клубу “Холодний Яр” Олег Куцун та Андрій Жованик, тепер прийшла черга козака Юрка. Завдяки батькові Андрію і старшому братові Дмитрові Юрко змалечку знав, що таке Холодний Яр, не раз бував там, вшановуючи героїв. Тепер прийшов час вшанувати його. Історичний клуб “Холодний Яр” має намір збудувати в Холодному Яру Меморіал козакам-добровольцям. Серед інших героїв там має бути вшанований і козак-доброволець Юрко.

Для рідних утіхою є те, що Юрко недаремно з'явився на Світ Божий – він прожив життя чесно, для України, своїх рідних і побратимів. Утішає і те, що про його подвиг можна говорити вголос. Не так було 100 років тому. Тоді рідні мусили мовчати, приховуючи свій біль, свою трагедію, навіть у колі рідних не згадуючи, що їхній син, брат чи батько поклав життя за Україну. Бо

говорити про це вголос було небезпечно. Тепер же ми можемо не тільки говорити, а й вшанувати найкращих синів і дочок нашої Батьківщини, які віддали життя за її свободу. Наш обов'язок – зберегти пам'ять про їхнє світле життя задля України. Закликаю всіх, хто знав Юрка, писати про нього спогади, а скульпторів і художників – увічнити образ красивого і хороброго оборонця нашого національного буття козака Юрка. Вічна слава!”

Від імені Історичного клубу “Холодний Яр” і газети “Незборима нація”
Роман КОВАЛЬ

ХОЛОДНИЙ ЯР НАДИХАЄ

Писала допис на роковини загибелі Сергія Воробйова. Знайшла таку світлинку. Здається, це 2016 рік. Холодний Яр, село Мельники, могила Головного отамана Холодного Яру Василя Чучупака. На цій світлинці п'ятеро осіб пішли добровольцями до війська – від самого початку повномасштабного вторгнення, один з них – Сергій Воробйов (сидить ліворуч) – загинув. Про одного чоловіка не маю відомостей, чим займається. Дві жінки опинилися на окупованій території, пройшли пекло (крізь мордор), але дісталися Західної Європи. Одна з них народила там дитинку, прийшла оту “хресну дорогу” вагітною. Інші активно займаються волонтерською діяльністю. Така статистика.

Холодний Яр надихає.

Олена ЗАЛЕВСЬКА

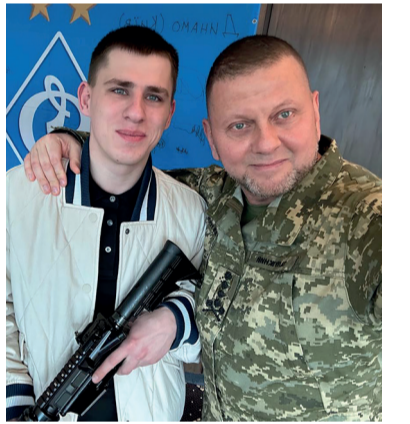
СЛАВА КОЗАКОВІ РУСЛАНУ!

Головком Валерій Залужний нагородив старшого солдата 92-ї Окремної механізованої бригади ім. Івана Сірка Руслана Зубарева почесною нагрудною відзнакою “Золотий Хрест” та вручив йому нагородну зброю.

Руслан Зубарев – український борець 22-го батальйону, який разом з помічником відбив атаку російських спецпризначенців та бронетехніки в Харківській області.

Відео разючого бою розійшлося соцмережами.
Слава козакові Русланові!

Олена ЗАЛЕВСЬКА

СВІТЛА ЛЮДИНА

Юрій Коваленко – археолог, воїн 58-ї бригади ЗСУ ім. Виговського, один із засновників Глухівського національного заповідника, учасник розкопок цитаделі батуринської фортеці, яку москалі знищили 313 років тому.

Степан Фігура, Олег Ольжич, Юрій Коваленко – три археологи з європейським ім'ям, які загинули в боротьбі за Україну. Перший у полоні розстріляний угорцями в Карпатській Україні (1939), другий убитий у концтаборі Третього Райху (1944), третій поліг у боях із москалями на східному фронті 14 березня 2023 року. Честь!

Ростислав МАРТИНЮК

САШКО КОВАЛЕНКО-“АНТ”

Йому навечно буде 18. Навечно тільки 18.

Олександр Коваль. Наймолодший учасник Хотинської організації “Студентська Свобода”. Юний доброволець полку “Азов”.

Спочатку був на Майдані. Потім – волонтерство, бо через юний вік його не брали до війська. Збирав медикаменти, амуніцію та харчі для бійців. Після повноліття відразу вступив до лав “Азову”.

Нестримний, звитяжний, ніколи не ховався за спину інших.

1 січня 2016 р. загинув під Маріуполем.

26 квітня мав би свої 26, та навечно залишився 18-річним.
Вічна шана і честь!

Людмила ОНЩЕНКО

ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧУ ЗСУ ВАЛЕРІЮ ЗАЛУЖНОМУ

Поч. на 1 стор.

Проти нього порушено кримінальну справу в ДБР за ч. 5 ст. 407 (самовільне залишення частини), що карається позбавленням волі на строк від п'яти до дванадцяти років. 27 лютого Андрія затримано. 2 березня 2023 р. Ленінський суд (яка іронія долі!) м. Харкова обрав Андрієві запобіжний захід тримання під вартою строком на 60 днів.

26 квітня термін тримання під вартою Андрієві Луб'яному продовжено ще на 60 днів. Захист звертався до комбрига 920МБр Павла Федосенка з клопотанням взяти на поруки Андрія Луб'яного, аби він продовжив службу на фронті, замість покарання у вигляді позбавлення волі. Проте комбриг відмовив. Причини невідомі, адже "Чорний" готовий піти на поступки, примиритися, не зважаючи на всі попередні обставини, бо прагне захищати країну. Одне з припущень відомо – відсутність комунікації командування з бійцями, ігнорування морально-психологічних проблем бійців, відсутність психологічної підтримки та абсолютне позбавлення прав у першу чергу на ротації, лікування або переведення в інші бойові бригади.

25 квітня Історичний клуб "Холодний Яр" звернувся й до Ново-московського міськрайонного суду Дніпропетровської області з клопотання ГО взяти на поруки Андрія Луб'яного "Чорного". У клопотанні зазначено: "Звертаємося до Вас із проханням полегшити долю нашого товариша, борця за волю України – у кримінальному провадженні від 27.02.2023... проти Луб'яного Андрія Андрійовича, 2.08.1987 року народження. Просимо шановний суд віддати Андрія Андрійовича Луб'яного «Чорного» на поруки президента Історичного клубу "Холодний Яр" Романа Миколайовича Ковалю. Це дасть можливість Андрієві завершити лікування і повернутися до служби в українському війську.

Прохання взяти Андрія Луб'яного на поруки підтримали державні, громадські, політичні діячі, визначні науковці й діячі культури. Це засвідчує високий авторитет Андрія Луб'яного "Чорного" в нашому суспільстві, в нашій державі, суверенітет якої Андрій захищав зі зброєю в руках з квітня 2014 року. Дев'ять років на передовій – достатній термін, щоб суд виявив гуманність до нашого захисника".

За 4 дні звернення президента Історичного клубу "Холодний Яр" Романа Ковалю підтримало майже 200 осіб, серед них голова Національної спілки письменників України Михайло Сидоржевський, Герой України Степан Хмара, народні депутати України Оксана Савчук, Микола Величкович, Михайло Боднар, народні депутати України попередніх скликань – Юрій Луценко (Генеральний прокурор України, 2016 – 2019), Олексій Кайда (молодший лейтенант ЗСУ), Олег Панькевич (заступник голови ВО "Свобода"), Андрій Ілленко (лейте-

нант батальйону "Свобода" Національної гвардії, заступник голови ВО "Свобода"), народний депутат України 1-го скликання Володимир Шовкошитний (співтворець Акта про Державну незалежність України, доктор філософії), Юрій Сиротюк (військовослужбовець 5-ї Окремої штурмової бригади ЗСУ, заступник голови ВО "Свобода"), член Історичного клубу "Холодний Яр"), народний депутат VIII скликання, голова партії "Народовладдя" Юрій Левченко (член Історичного клубу "Холодний Яр"), народний депутат України 7-го та 8-го скликань Юрій Бублик (член Історичного клубу "Холодний Яр").

Підтримали Андрія видатні науковці – доктори історичних наук Олег Однороженко, Тарас Чухліб, Юрій Степанчук, Ганна Капустян, доктор медичних наук, академік Орест Абрагамович (член Історичного клубу "Холодний Яр"), доктор політичних наук Микола Лазарович (інвалід війни), доктор технічних наук Григорій Іванченко (член Історичного клубу "Холодний Яр"), доктор наук із соціальних комунікацій Тетяна Добко, доктор медичних наук Андрій Базилевич та доктор хімічних наук Сергій Лакіза.

Готові поручитися за Андрія українські генії – народний художник України Микола Теліженко; народний артист України, лауреат Національної премії ім. Тараса Шевченка Тарас Компаніченко (член Історичного клубу "Холодний Яр"), народна артистка України Світлана Мирвода, народна артистка України Тетяна Каспрук, доктор філософських наук Галина Лозко та заслужений художник України, доцент мистецтвознавства Олександра Теліженко.

Товариське слово підтримки Андрієві Луб'яному сказали авторитетні українські вчені – доктор філософії Володимир Мартинишин; кандидат історичних наук Михайло Кублій; кандидат філологічних наук Микола Сулятицький, кандидат історичних наук Микола Посівний (орден "За заслуги" III ст.), кандидат історичних наук Михайло Романюк (завідувач відділу новітньої історії Інституту українознавства ім. Івана Крип'якевича НАН України), в андидат історичних наук Роман Понамаренко (військовослужбовець штурмової бригади "Азов") та кандидат історичних наук, доцент Павло Стегній (член Історичного клубу "Холодний Яр").

Прагнуть полегшити долю Андрія Луб'яного видатні письменники Лариса Ніщої, Олександра Різників (політв'язень московських тюрем), Сергій Борщевський (перекладач з іспанської), Дмитро Савченко (заступник начальника штабу підрозділу "Вовки Да Вінчі" 67-ї ОМБр), Олег Коломєць, Руслан Найда, Наталія Крісман, Віктор Сердулець (Роман Жажів), член Національної спілки художників України Марина Соченко, заслужений діяч мистецтв України Володимир Гонський.

Бажають повернення Андрія на службу до українського війська

культури українські музиканти – Андрій Серєда (лідер гурту "Кому вниз"), лідер рок-гурту "Тінь Сонця" Сергій Василюк (військовослужбовець ЗСУ, член Історичного клубу "Холодний Яр", автор гімну 93-ї ОМБр), Максим Трубніков (лідер гурту "Друже Музико"), Мишко Адамчак (лідер гурту "Кораллі"), Богдан Жила (лідер рок-гурту "Залізний Хрест"), Арсеній Клімачов "Білодуб" (лідер гурту "Сокира Перуна"), старший лейтенант ЗСУ, кобзар Святослав Силенко, цимбаліст Василь Паланюк, Володимир Некрасов, композитори Григорій Лук'яненко і Неля Франчук, художник-іконописець Левко Скоп, художник і письменник Андрій Гуменюк, член спілки дизайнерів України Олег Кіналь,

Готові стати на захист воїна, який від 2014 р. захищає Україну на передовій, журналісти Наталя Нагорна (телеканал 1+1), Ірина Матвієвська (телеканал СТБ), Ростислав Мартинюк, Тарас Марусик, Олег Радик (учасник АТО), Роман Івасів, адвокат Сидір Кізін, майстер спорту з кіокушин карате Олег Добко, історик Олег Пустовгар, член Національної спілки кінематографістів України Іван Канівцев, голова ОУН Богдан Червак.

Хочуть повернути Андрія на свободу члени Історичного клубу "Холодний Яр" – визначні творці української культури – творці пам'ятників українським героям у Києві, Івано-Франківську, в Холодному Яру... скульптори Михайло Горловий, Ігор Семак і Микола Крижанівський, кобзар Василь Лютий, кандидат філософських наук Тарас Беднарчик, письменники Владлен Ковтун, Ярослав Черногуз, Тетяна Лемешко, Володимир Стецюк, Василь Ковтун, Валерій Войтович, видавці Марко Мельник (доброволець батальйону "Азов" (2014 – 2015), Оксана Герасимюк, а також ВІСЬКОВОСЛУЖБОВЦІ, члени Історичного клубу "Холодний Яр" – майор ЗСУ Микола Тихонов, старший лейтенант ЗСУ Ігор Гаврицишин, Анна Конош (лікар-анестезіолог медичної роти 36-ї бригади морської піхоти, кавалер ордену "За мужність" 3 ст.), Сергій Бойко ("Карпатська Січ"), Володимир Бондаренко (режисер, кавалер ордену "За мужність" 3 ст.) і Люба Криворот (67-ма ОМБр).

Підтримують прохання Романа Ковалю взяти на поруки Андрія Луб'яного члени Історичного клубу "Холодний Яр" – журналісти Микола Владзім'рський і Олена Артюшенко, волонтери Марина Харперська та Олег Голуб, дослідники військової історії України Віктор Моренець і Дмитро Проданик, краєзнавець, офіцер ЗСУ Богдан Легоняк; кандидат технічних наук, архітектор майор ЗСУ Олег Заварзін, народний лікар-травник Тарас Конечний; краєзнавець, доброволець Феодосійської ДФТТ Владислав Карпенко, лірик Михайло Грецин; фермер Євген Чубук, художниця Надія Віннік, військовослужбовець тероборони ЗСУ Юлія Шевчук, директор Кам'янського історичного музею Юрій Ляшко, юрист Олександр Бесєдков, Почесний краєзнавець України Геннадій Іванушенко.

Вимагають справедливості для свого побратима ВІСЬКОВОСЛУЖБОВЦІ – майор ЗСУ Олег Тягнибок (голова ВО "Свобода"), Володимир Правосудов "Штурм" (інвалід війни 2 групи, нагороди – орден "За мужність" III ступеня, орден Слави, медалі "За оборону Луганського аеропорту", "За оборону Донецького аеропорту", "За поранення", "За ближній бій"), старший лейтенант ЗСУ Андрій Мацьків, Мар'ян Берездецький (заступник командира батальйону), Володи-

мир Лоїш, Олег Симороз (військо-вий інвалід I-ї гр.), головний технік медичної роти 36-ї бригади морської піхоти Олександр Конош, Сергій Неділько, Дмитро Колоша, Микола Шило, Владислав Руденко, Олександр Голопотелюк (представник від Одеської області в Раді ветеранів України при Міністерстві у справах ветеранів України), Олександр Корнієнко (блогер Нестор Воля), Микола Зінко (головний сержант гранатометного взводу, відзначений почесним нагрудним знаком Головнокомандувача ЗСУ "За вірність у військовій службі I ступеня"), Андрій Тарасенко (ветеран війни у лавах ДУК "Правий сектор"), Василь Бичко (художник), Василь Здирко (важко поранений, медаль "Захисник Вітчизни"), лейтенант ЗСУ Олександр Фірачак, старший лейтенант ЗСУ Ярослав Мельник, Михайло Галушак (заступник голови Стрийської райради, викладач Національного університету "Львівська Політехніка"), офіцер ЗСУ Роман Семчишин (кавалер ордену Богдана Хмельницького III ст.), старший сержант ЗСУ Мирослав Фіцуляк, молодший сержант ЗСУ Олексій Паршаков, старший солдат ЗСУ Сергій Конечний, молодший сержант ЗСУ Валерій Риженко, старший лейтенант Вадим Столярчук, старший лейтенант Ярослав Старушко, стрілець Денис Бек, капітан Ярослав Пігліньський (нагороди: орден "За мужність" I ст.; медалі "За відвагу", "За доблесть та звитягу", "За оборону Авдіївки"), стрілець Олександр Ворожцов, помічник гранатометника Ярослав Дячок, старший лейтенант ЗСУ Руслан Прохоров, офіцер ТрО ЗСУ Андрій Кирчів, Степан Циріль, Роман Кисіль (інвалід війни 2-ї групи, нагороди: орден "За мужність" III ст., орден Пошани III ст.), старший лейтенант ЗСУ Іван Хруц (нагороди: медалі "Ветеран Війни", "Учасник АТО (ООС)", "Захисник України"), молодший сержант ССО ЗСУ Захар Саджениця, Тарас Тенюк, командир взводу Андрій Горбачук (нагороди: хрест Іловайськ 2014, хрест "За службу в розвідці", медаль "За зразкову службу"), лейтенант Денис Свердлов, снайпер Тарас Дячун (депутат Тернопільської обласної ради від ВО "Свобода"), лейтенант Андрій Кошелев, Віктор Павлишин, молодший лейтенант Олександр Вознюк, старший солдат Валентин Тусь, стрілець-снайпер Олександр Литвиненко, молодший сержант Андрій Топчій, лейтенант СБУ Вадим Герасименко, Владислав Устенко (ССО), боєць добровольчого підрозділу "Фрайкор" Василь Журба, командир розрахунку Рем Фролов, учасник оборони Києва 2022 р. Руслан Лубинський (художник-ілюстратор), Ігор Криворучко, Владислав Устенко (ССО), старший лейтенант, командир взводу, ветеран війни Іван Хруц, солдат 920МБр, має нагороду «Захиснику Вітчизни», брав участь у визволенні Харкова Денис Носенко, військовослужбовець ЗСУ, солдат 920МБр Дрич Дмитро, а також святі отці – о. Сергій Ткачук (капелан ЗСУ,

магістр теології, митрофорний протоієрей) та о. Михайло Гредль (капелан ЗСУ кінорежисер), а ще волонтери Анастасія Ширченко, Наталія Грицишин, Уляна Кузник, Юлія Захарчук, Володимир Нехода, Микола Мох (актор театру та кіно), Олег Яніцький, Владислав Салашенко, громадські і політичні діячі Олег Слабоспицький, Всеволод Ісків, Олег Дебелій, Марія Шапошнікова, Олена Паршакова, Ігор Іваньков (заступник голови Галицького Братства колишніх воєнків 1-ї Української дивізії "Галичина" УНА), Павло Ісачкін, Ренат Вовк, директор школи Олена Сокол-Говикович, інженер Катерина Старикова, Наталія Бобанич (дружина Героя України Тараса Бобанича "Хаммера"), Надія Дадак (мама полеглого за Україну Юрія Дадака "Руфа"), краєзнавці Юрій Дадак (референт зв'язків із громадськістю ГО "Резерв дивізії "Галичина") і Володимир Шелеп. Разом 188 підписів.

Роман Коваль, Анастасія Ширченко та Ігор Іваньков зібрали ці підписи лише за чотири дні. Насправді людей, які прагнуть звільнення Андрія Луб'яного, значно більше!

Звертаємося до Вас, пане генерале, допомогти повернути досвідченого воєнка на фронт.

Якщо держава ув'язнюватиме козаків-добровольців, які все своє життя присвятили захисту України, ми програємо як нація.

Навіть у безоглядного ворога існує амністія для всіх, хто готовий іти воювати.

Чому ж в Україні, яка бореться проти світового зла, й досі трапляються випадки свавілля, зневаги до козаків?

Ми зобов'язані шанувати кожного, хто добровільно став на захист. Військові ламаються, ПТРС руйнує багатство – через відсутність фахового лікування, реабілітації, а найголовніше – через несправедливість у суспільстві, а часом і у військових частинах.

Андрій Чорний не виняток: він на передовій з 2014-го...

Пане генерале, ми віримо у Вашу справедливість.

Нагадаємо, що наступне засідання у справі 1 червня 2023 року.

Свободу захисників України Андрію Луб'яному "Чорному"!

Сподіваємось, вельмишановний Головнокомандувачу, що Ви врахуєте думку Історичного клубу "Холодний Яр", яке вже понад чверть століття все робить для того, щоб підняти бойовий дух української нації та вшанувати борців за волю України різних епох.

Слава борцям за волю України!

З повагою

Роман КОВАЛЬ, президент Історичного клубу "Холодний Яр", член Національної спілки письменників України, член Національної спілки журналістів України, академік Національної академії наук вищої освіти України.

На світліні – праворуч Андрій Луб'яний, с. Мельники, Холодний Яр.

Сердечно дякуємо за підтримку газети "Незборима нація"!

Михайло ГЛИНКА (Львівщина) – 50 грн

Іван КАЧУРИК – 300 грн.

Ольга ЦЕДИК (Полтава) – 300 грн.

Ігор СМЕТАНСЬКИЙ (Калуш) – 300 грн.

Юрій МАРТИНОВСЬКИЙ (Кременчук) – 1000 грн.

Геннадій ДОБРОДЕЄВ (Івано-Франківськ) – 1000 грн.

Олександр РИЖЕНКО (Київ) – 2000 грн.

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Ї редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу ХХ ст. Ця газета – про долі УСС, воєнків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, воєнків АТО, а також про кобзарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу.

Наш індекс – 33545.

Індекс 87415 – для передплатників Донецької та Луганської областей.

Ціна – 95,5 грн

КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ "ОТАМАНІЯ"

Книги Історичного клубу "Холодний Яр" можна придбати через крамницю "Отаманія".

Ось тут: <http://otamania.in.ua>

Редактор Роман Коваль

Верстка Анна Воловник
Коректор Надійка Овчарук

Інформаційне забезпечення Микола Владзім'рський, Владислав Карпенко, Люба Криворот

Технічний директор Максим Селюзкін

Адреса для листування 03049, Київ, вул. генерала Геннадія Воробйова (Курська), буд. 202, пом. 14.
Тел./факс: 242-47-38
kovalroman1@gmail.com
ФБ: Roman Koval

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавничих, поліграфічних та книгорозповсюдження.

Серія КВ №325.
Наклад 1100 примірників.
Видруковано 01.05.2023 р.
ТОВ "Прес Корпайш Лмітед"
Номер замовлення 2310304

Засновник Роман Миколайович Коваль

[HTTP://NEZBORIMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORIMA-NACIYA.ORG.UA/)

"Незборима нація" – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України